Брей, ~~брат~~ да смисе учесли
Изгрь я, гледай чекъ кадѣ сми,
какъ високо ний летиме!
Знаешь сега кои сме ние
Словенъ родъ сми съ Словца ние,
Кой це иде тамъ да гине
нинъ очи ни качи Грьтли
Дали тъчат в тази мгли;
мгли съ отишли да ни смлат,
сега вече кой ни пита?
Но щр беше зла часть нихна
Отъ великъки буря тихна
и вихрушка та престана
ни тогава кикво стана:
страхъ и плява, плуги, плужки
Очюглави, прежни чужки
Все дружъ тъ ни долу свлече
лятен порой ни протече
и тамъ ски ни на груда
да как сварени напъстени
съ как и тини ни Затрупа
и въ горидитъ Задръстени
а слѣдъ вгрѣвъ нами мгли
Като тръгнат съ търъкотни
съ мотики и лопати
кой как може, кой как сварн
тѣзъ гедини ги търкати
Смеетохя ни на камари
Нарипат ни на колати
и ни фърлят по блатата.

*

У сърця нъ тогава
бура вече тамъ не става
нито сварат племина,
вредомъ миръ и тишина.

Ут ~~лагаре~~ и слѣвей
Осекно видѣ словенка
и казва му: Я чувай, братко,
Зи тебѣ съмъ слушалъ вѣка
че пѣвецъ тъкого сладко